

Ομιλητής μας ύστερα ακολουθεί με θέμα «Ο Ελληνισμός Ελλάδας και Κύπρου στόχοι του Τουρκικού Επεκτατισμού ο κ. Γιάννης Μαγκριώτης που γεννήθηκε στην Αθήνα με πρόσφυγες γονείς από την Α. Θράκη και την Σμύρνη. Αναγνώθηκε στη Νέα Σμύρνη και τέλειωσε την Ευαγγελική Σχολή.

Είναι πολιτικός μηχανικός του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου αλλά παράλληλα με τις επαγγελματικές του ασχολίες ασχολήθηκε εμβριθώς με τα εθνικά θέματα και τη μελέτη της Ιστορίας.

Έχει δώσει δεκάδες ομιλίες στην Εστία Νέας Σμύρνης, το πνευματικό κέντρο του Δήμου Αθηναίων, την Εταιρία Φίλων Λαού, τη Νέα Φιλική Εταιρία και σε επαρχιακές πόλεις.

Έγραψε πολλές μονογραφίες και κείμε-

να, βιβλία Ελληνικά και Ξενογλωσσα.

Συνεχίζει την οικογενειακή αγωνιστική παράδοση του πατέρα του Δημητρίου που έγραψε δεκάδες βιβλίων νομικών, θρησκευτικών, εθνικών, κοινωνικών και του παππού του Ιωάννη που ήταν εθνοδιδάσκαλος στην Ανατολική Θράκη, την Καππαδοκία, την Σμύρνη και την Αθήνα, όπου και αναδείχθηκε πρώτος δήμαρχος της Νέας Σμύρνης.

Ο ομιλητής μας είναι Δημοτικός Σύμβουλος του Δήμου Νέας Σμύρνης, στέλεχος της Εστίας Νέας Σμύρνης, Σύμβουλος της Εταιρείας Θρακικών μελετών και Αντιπρόεδρος της Εθνικής Προσφυγικής Μνημοσύνης.

Ακολουθούν τώρα τα εγκαίνια της έκθεσης φωτογραφιών από τον Πρόεδρο της Δημοτικής Επιτροπής κ. Λέλλο Δημητριάδη.

Ο Ελληνισμός, Κυπριακός και Ελλαδικός, στόχος του Τούρκικου επεκτατισμού Διάλεξις που δόθηκε στη Λευκωσία την 1.3.1986

1. Εισαγωγή

Ο Ελληνισμός επί 30 χρόνια αντιμετωπίζει μια έντονη Τουρκική απειλή και προσχεδιασμένες προκλήσεις ανάλογες προς τις προκλήσεις των Φασιστών κατά της Ελλάδας το 1940, πριν την Ιταλική επίθεση.

Η απειλή αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι ο Ελληνισμός (Κυπριακός και Ελλαδικός) είναι ο στόχος του τουρκικού επεκτατισμού. Επεκτατισμού που κατά καιρούς εμφανίζεται ή σαν παντουρκισμός, με μανδύα ιρρεντετισμού, επιδιώκοντας την ίδρυση παντουρανικής αυτοκρατορίας υπό τουρ-

κική αιγίδα εις την κεντρική Ασία, που θα περιλάμβανε τους Μογγολικής καταγωγής λαούς της Σοβιετικής Ένωσης, που κατοικούν στις Σοβιετικές δημοκρατίες του Ουζμπεκιστάν, Καζακιστάν, Τουρκμενιστάν, Τατζικιστάν και Αζερμπαϊτζάν, μέχρι και τους πρώην τατάρους της Κριμαίας, άλλοτε δε ως νεοϊμπεριαλισμός, επιδιώκοντας την κατάκτηση ξένων εδαφών: της περιοχής Μοσούλης, του Χατάι, της Συρίας, της Κύπρου, της υφαλοκρηπίδος του Αιγαίου, νησιών του Αιγαίου και της Θράκης.

Οι απειλές κατά του Ελληνισμού, που είναι συνέπεια του τουρκικού νεοϊμπεριαλισμού περιλαμβάνουν:

α) Την απειλή κατά της Κύπρου, που πραγματοποιήθηκε με την εισβολή του Αττίλα και την στρατιωτική κατοχή του 38% του νησιού, με σκοπό να μεταβληθεί σε Τουρκική αποικία.

β) Την απειλή κατά των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου, τόσο με δημοσιεύματα τουρκικών εφημερίδων και δηλώσεις Τούρκων επισήμων, όσο και με έργα όπως την σύσταση ειδικής στρατιάς Αιγαίου και δημιουργία μεγάλου αποβατικού στόλου και την συγκέντρωσή του απέναντι των νησιών.

γ) Την διεκδίκηση της υφαλοκρηπίδας του μισού Αιγαίου, παρά τα διεθνή νόμιμα, που αν επραγματοποιείτο θα περιελάμβανε μέσα σε ζώνη τουρκικού οικονομικού συμφέροντος τα νησιά **Μυτιλήνη, Χίο, Σάμο, Ίκαρία και όλα τα Δωδεκάνησα** πλην Ρόδου.

δ) Την διενέργεια ανθελληνικής προπαγάνδας υποκίνηση σε αντίσταση του μουσουλμανικού στοιχείου της Δυτικής Θράκης και συνεχή εκτόξευση απειλών.

Όλα αυτά τα γεγονότα δημιουργούν απορίες στον απλό Έλληνα που εξετάζοντας τα καλοπροαίρετα με τη δική του νοοτροπία δεν μπορεί να δώσει απάντηση στα βασανιστικά ερωτήματά του: α) Είναι οι φασίστες και οι στρατοκράτες Τούρκοι που ακολουθούν αυτή την πολιτική; ή όλοι οι Τούρκοι πολιτικοί έχουν κοινή στάση, β) Ο Τουρκικός λαός εγκρίνει τις πράξεις των ηγέτων τους; γ) Γιατί ο Ελληνικός χώρος Ελλαδικός και Κυπριακός αποτελεί το στόχο του Τουρκικού επεκτατισμού;

Σ' αυτά τα ερωτήματα θα δώσουμε απάν-

τηση. Από όσα θα εκθέσουμε προκύπτει ότι μόλις η Τουρκία ολοκλήρωσε την κοινωνικοθησκευτική αλλαγή του Κεμάλ και κατέστειλε με χιλιάδες θύματα τις Κουρδικές εξεγέρσεις, ακολούθησε συνεπή επεκτατική πολιτική. Όλες οι κυβερνήσεις ακολούθησαν ιμπεριαλιστική πολιτική. Οι κυβερνήσεις Αττατούρκ, Ινονού, Σαράτσογλου, Μεντερές, Ετσεβίτ, Εβρέν συναγωνίζονται σε προκλητικές απαιτήσεις.

2. Το καθεστώς του Κεμάλ και τα κύρια στελέχη του

Πολλές φορές δήλωσε επίσημα ο Κεμάλ κατά τις αρχές της δεκαετίας του 1930, ότι α) η εξωτερική πολιτική της Τουρκίας αποσκοπούσε στην ειρήνη, τη φιλία και το εμπόριο με όλα τα κράτη, β) ότι η Τουρκία δεν είχε εδαφικές βλέψεις και γ) δεν ήθελε να ανακτήσει τις Βαλκανικές και τις Αραβικές επαρχίες της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και μάλιστα θεωρούσε πλεονέκτημα το γεγονός ότι τις είχε χάσει.

Ήταν η περίοδος της κοινωνικοθησκευτικής αλλαγής και αναστάτωσης στην Τουρκία, που χρειαζόταν η ειρήνη για να ρυθμιστεί το εσωτερικό της μέτωπο. Ήταν η γλώσσα της ανάγκης αλλά και της αληθείας συγχρόνως για την συγκεκριμένη χρονική στιγμή.

Οι Τούρκοι όμως έπρεπε συνεχώς να θυμίζουν στον εαυτό τους ότι η πολιτική αυτή ήταν σωστή. Γιατί δεν την διάλεξαν, τους επιβλήθηκε από την ανάγκη.

Μετά την ήττα και την διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας το 1918, ακολούθησε περίοδος αγώνων κατά της Ελλάδος και Αρμενίας που δυστυχώς έληξε ευνοϊκά για τους Τούρκους με τη νίκη τους πάνω στους Αρμενίους το 1920 και τους Έλληνες το 1922. Με την συνθήκη της Λωζάννης που επακολούθησε η Τουρκία δέχθηκε να περιορισθεί στη Μικρά Ασία και την Ανατολική Θράκη, να αποστρατικοποιήσει τα στενά και να επιτρέψει τον διάπλου όλων

των σκαφών.

Πολλά μέλη της Μεγάλης Εθνοσυνελεύσεως κατέκριναν τον Ισμέτ Ινονού, Τούρκο εκπρόσωπο, και απαίτησαν πλήρη κυριαρχία στα στενά και βελτίωση των συνόρων προς την Συρία και το Ιράκ, ώστε η Τουρκία να ανακτήσει την Αλεξανδρέττα και την Μοσούλη με τα πετρέλαιά της.

Ο Κεμάλ αναγκάστηκε να διαλύσει την Εθνοσυνέλευση, να κάνει νέες εκλογές και η νέα Εθνοσυνέλευση στην οποία είχαν κατατροπωθεί οι αντίπαλοι του Ινονού να επικυρώσει την Συνθήκη της Λωζάννης με ψήφους 213 υπέρ και 14 κατά.

Το καθεστώς του Κεμάλ για να επιβληθεί στους αντιπάλους του μεταβλήθηκε σε μια δικτατορία με κοινοβουλευτικό μανδύα, και επέβαλε ωμή βία. Τα κύρια στελέχη αυτού του κεμαλικού καθεστώτος ήταν:

Ο Μουσταφά Κεμάλ αλαζών, οξύθυμος, που ζούσε έκλυτο ζωή, αντιπαθούσε τους Γερμανούς και θαύμαζε τον Μουσσολίνι.

Ο Ισμέτ Ινονού πρωθυπουργός του, πρώην συνεργάτης του, και μέλλον διάδοχος τουκρουσίνους, ψυχολόγος, μεθοδικός, με σπαρτιατικές συνήθειες, γερμανόφιλος.

Ο Ρουσδή Αρράς υπουργός εξωτερικών, κρουσίνους, πονηρός, έξυπνος, φλύαρος και γερμανόφιλος. Μεγάλος καιροσκόπος που επιλέγει την κατάλληλη στιγμή για κάθε κίνησή του, που αφορά την εξυπηρέτηση του Τουρκικού επεκτατισμού, όπως τον περιέγραψε ο Γερμανός πρεσβευτής Κέλλυ. Ο Τουρκικός επεκτατισμός και η ιμπεριαλιστική εκμετάλλευσis, είναι ένα βασικό Τουρκικό χαρακτηριστικό συνέπεια του χαρακτήρος αυτής της φυλής και του τρόπου ζωής τους επί αιώνες.

3. Μια σύντομη αναδρομή στο παρελθόν
Ο Τουρκικός ιμπεριαλισμός είναι συνέπεια του Τουρκικού χαρακτήρα:

Η Τουρκική φυλή, μογγολικής καταγωγής, ξεκίνησε από τα όρη Αλτάι στα σημερινά Ρωσοκινεζικά σύνορα. Διάφοροι λόγοι όπως η πίεσις των Κινέζων, και οι καιρικές συνθήκες, υποχρέωνε διάφορες ομάδες από αυτό το ευρύ σύνολο φυλών να στρέφεται προς τις στέπες που εκτείνονται δυτικά των ορέων Αλτάι.

Οι Τουρκομογγολικές φυλές ήταν νομαδικές και πολεμικές. Δεν ήταν μόνιμα εγκατεστημένες, αλλά ακολουθούσαν τα κοπάδια για να βρίσκουν τροφή. Μετακινήθηκαν με τα άλογα και τα ελάχιστα πράγματά τους τα κουβαλούσαν με κάρρα, έτσι δεν είχαν καμιά δυσκολία να μετακινηθούν χιλιάδες χιλιόμετρα. Στο δρόμο τους παρέσυραν τα πάντα.

Μια ομάδα από αυτές τις φυλές στις αρχές του 4ου μ.Χ. άρχισε να μετακινείται προς δυσμάς και κατά τα μέσα του 5ου αιώνας έφθασε στα κράσπεδα του Βυζαντίου. Είναι αυτοί που τρομοκράτησαν την Ευρώπη με την ονομασία Ούννοι μέχρις ότου σκοτώθηκε ο αρχηγός τους ο Αττίλας, αυτή η μάλιστα του Θεού, που όπου πατούσε δεν φύτρωνε χορτάρι. Τον μακρυνό συγγενή του, τον νεώτερο Αττίλα είχε την δυστυχία να γνωρίσει η Κύπρος.

Συνέχεια διάφορες τουρκομογγολικές φυλές εγκαταστάθηκαν μόνιμα στο Δυτικό Τουρκεστάν εκεί όπου είναι σήμερα οι Σοβιετικές δημοκρατίες του Κιργκεταν, Τατζικιστάν, Ουζμπεκιστάν και Τουρκμενιστάν. Οι φυλές αυτές φέρονται με το γενικό όνομα Ογιούζοι Τούρκοι. Οι Σελτζούκοι Τούρκοι, τμήμα των Ογιούζων κινήθηκαν περαιτέρω προς την Περσία και το Ιράκ, όπου υπηρέτησαν σαν μισθοφόροι των χαλιφών της Βαγδάτης. Από την επαφή τους αυτή με τον υψηλό περσικό και αραβικό πολιτισμό οι ημιάγριοι νομάδες Σελτζούκοι εκπολίτισθηκαν, εξισλαμίσθηκαν, μισθέτησαν την αραβική γραφή, πλούτισαν το φτωχό λεξιλόγιό τους με περσικές και αραβικές λέξεις, χωρίς να πάψουν να είναι πολεμοχαρείς, άγριοι και νομάδες.

Στις αρχές του 11ου αιώνα έγιναν οι πραγματικοί κύριοι του χαλιφάτου γιατί είχαν την δύναμη των όπλων. Ο Αλή Ασλάν (1063-1072), συνένωσε τα ημιαυτόνομα σουλτζικικά εμιράτα, εισέβαλε στην Αρμενία το 1064 και κατενίκησε κατόπιν προδοσίας τον Βυζαντινό στρατό του Ρωμανού Δ' Διογένη στο Μαντικιέρτ, κοντά στη λίμνη Βαν, στα σημερινά Αρμενοτουρκοπερσικά σύνορα το 1071. Ο διάδοχός του στράφηκε προς νότον και κατέλαβε τη Συρία και Παλαιστίνη. Αλλά οι διεκδικητές του θρόνου του Βυζαντίου, οι 4 Νικηφόροι άρχισαν εμφύλιο

πόλεμο μεταξύ τους με μισθοφορικά σελτζουκικά στρατεύματα. Τα στρατεύματα αυτά, που αποτελούσαν την ένοπλη δύναμη εγκαθιστούσαν με κάποια ευκαιρία, κυρίως τη μη πληρωμή της ρώγας, (μισθού) ανεξάρτητα εμιράτα μέσα στη Μικρά Ασία. Έτσι μέσα σε λίγα χρόνια εγκαταστάθηκαν λίγες χιλιάδες ενόπλων σελτζούκων μέσα σε μια ξένη γη τη Μικρά Ασία και με τη δύναμη των όπλων ίδρυσαν 10 ανεξάρτητα εμιράτα: της Σινώπης, της Νικαίας, της Μαγνησίας, της Καραμανίας, του Δοριλαίου, του Ικονίου κλπ. και ζούσαν κυρίως εκμεταλλευόμενοι τον γηγενή πληθυσμό.

Οι επιδρομές του Τσεγκιζ Χαν (1167-1227) υπεχρέωσαν μια άλλη τουρκική φυλή που είχε ηγέτη τον Σουλεϊμάν Σαχ να εγκαταλείψει το Τουρκεστάν και να θάξει δυτικά. Ύστερα από περιπέτειες εγκαταστάθηκαν σαν ακρίτες του σουλτανάτου του Ικονίου προς τα Βυζαντινά σύνορά του. Ο εγγονός του Σουλεϊμάν ο Οσμάν (1259-1326) πήρε τον τίτλο του σουλτάνου και έδωσε το όνομά του στην τουρκική αυτή φυλή, Οθωμανοί.

Επτά αιώνες βίας, πολέμων και ιμπεριαλιστικής εκμεταλλεύσεως γνώρισαν η Μικρά Ασία, και τα Βαλκάνια από τους Οθωμανούς. Τρεις αιώνες τους είχε η Κύπρος δυνάστες. Άφησαν τα ματοθαμμένα τους ίχνη στην ιστορία και την μνήμη όλων των λαών που τους γνώρισαν. Άραβες, Σύροι, Κούρδοι, Αρμένιοι, Έλληνες (Κύπριοι και Ελλαδικοί), Βούλγαροι, Σέρβοι υπήρξαν τα θύματά τους, άλλοι περισσότερο κι άλλοι λιγότερο.

Θύματα απηνούς εκμεταλλεύσεως, καταπίεσεως, εξισλαμισμού, τρομοκρατήσεως, θύματα απαγωγής των παιδιών τους για να πλουτίσουν τα χαρέμια ή να αποτελέσουν τα σώματα των γενιτσάρων, που πολεμούσαν να επεκτείνουν την οθωμανική αυτοκρατορία και για να μπορεί ο άρχων λαός να απομυζά τον ιδρώτα των υποταγμένων και να αυξάνει τον τουρκικό πληθυσμό με παιδιά που είχαν πατέρα Τούρκο και μητέρες Τσερκέζες, Αρμένισσες, Ελληνίδες, Βουλγάρες, Αλβανές.

Έτσι δημιουργήθηκε αυτό το τέρας της σύγχρονης ιστορίας η ματοθαμμένη Τουρ-

κία, όπου οι καθαροί Τούρκοι μογγολικής καταγωγής είναι πολύ λιγότεροι από το τέταρτο του Τουρκικού πληθυσμού, οι δε υπόλοιποι είναι μιγάδες με πολύ αίμα Ελληνικό υποβαθμισμένοι όμως πολιτιστικά γιατί είναι εκτουρκισμένοι.

Συνέπεια της τρομοκρατίας υπήρξαν ομαδικοί εξισλαμισμοί κυρίως τον 16ο και 17ο αιώνα, όταν έσθυσε και η τελευταία ελπίδα για την ανάσταση του γένους και το διώξιμο του δυνάστη. Στη Μικρά Ασία, στη Ροδόπη, στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, την Αλβανία. Έλληνες είναι εξισλαμισμένοι πολλοί Τούρκοι, κρυπτοχριστιανοί ή μη. Έλληνες εξισλαμισμένοι και οι Τουρκοκρητικοί και οι περισσότεροι Τουρκοκύπριοι και όλοι οι λινοθάμβακοι των Λευκάρων της Λουρουτζίνας, των Κοκκίνων της Τηλλυρίας. Έτσι οι λίγες χιλιάδες ημιαγίων πολεμιστών έγιναν εκατομμύρια, που έζησαν σκοτώνοντας και εκμεταλλευόμενοι τους ραγιάδες υπηκόους τους.

4. Πρώτος στόχος: Επίτευξις πλήρους κυριαρχίας στα στενά

Πρώτος στόχος της τουρκικής πολιτικής μετά την συνθήκη της Λωζάννης ήταν η αναθεώρηση της ως προς τα στενά, επιδιώκοντας πλήρη τουρκική κυριαρχία.

Επί 12 χρόνια δεν κατάφερε τίποτα. Όταν όμως στις 7 Μαρτίου 1935 ο γερμανικός στρατός κατέλαβε τη Ρηνανία, παραβιάζοντας το σχετικό άρθρον της συνθήκης των Βερσαλλιών, ο Αράς όπως είπε στον Κέλλερ, πίστευε ότι οι Μεγάλες Δυνάμεις δεν μπορούσαν να αρνηθούν στους Τούρκους ότι ανέχθηκαν από τον Χίτλερ και μπορούσαν να μιμηθούν τους Γερμανούς.

Τα στενά είχαν αποστρατικοποιηθεί το 1923 γιατί οι Βρετανοί ήθελαν ο στόλος τους σε περίπτωση εχθροπραξιών να μπορεί να κτυπήσει ελεύθερα τις βάσεις των σοβιετικών στη Μ. Θάλασσα.

Το 1936 όμως οι Βρετανοί ένοιωθαν πολύ μεγαλύτερη απειλή από τον Χίτλερ και τον Μουσσολίνι, παρά από τους Σοβιετικούς.

Έτσι το Βρετανικό Ναυαργείο και το Υπουργείο Στρατιωτικών συνέταξαν κοινό υπόμνημα που υπέβαλαν στο Υπουργείο Εξωτερικών. Πρότειναν να συναφθεί συμμαχία με την Τουρκία γιατί έτσι α) θα εμποδι-

ζότανε η σοβιετική επέκταση προς τη Μεσόγειο, β) θα ήταν αντίβαρο στις Ιταλικές προσπάθειες επεκτάσεως στην περιοχή γ) θα απέκλειε τη γερμανική οικονομική διείσδυση στην Τουρκία και δ) θα περιόριζε τις βλέψεις της Τουρκίας στο Ιράκ που ήταν υπό βρετανική εντολή. Για να προετοιμασθεί το έδαφος για τη συμμαχία θα έπρεπε η Μεγάλη Βρετανία να υποστηρίξει την ανάθεση του ελέγχου των Στενών στην Τουρκία.

Ο τότε Υπουργός Εξωτερικών Ηντεν δέχθηκε τις στρατηγικές απόψεις, απέρριψε όμως την υπογραφή συμμαχίας γιατί φοβόταν τις αντιδράσεις των άλλων δυνάμεων και την εντύπωση που θα σχημάτιζαν ορισμένοι ότι η Βρετανία ήταν αδύνατη στην κρίσιμη περιοχή της Εγγύς Ανατολής. Πρέπει να θυμηθούμε ότι: α) Το Ιράκ το 1932 είχε ανεξαρτοποιηθεί η Βρετανία διατηρούσε 2 αεροπορικές βάσεις και περιορισμένο αριθμό στρατιωτικών. β) Στην Αίγυπτο το εθνικιστικό κόμμα Ουάφντ απαιτούσε την ολοκληρωτική αποχώρηση των Βρετανικών δυνάμεων, που είχαν περιορισθεί στη ζώνη της Διώρυγος. Έτσι η Μέση Ανατολή ήταν πράγματι αδύνατο σημείο της Βρετανίας.

Τον Ιούνιο του 1936 συνήλθε η συνδυάσκειψις του Μοντραί. Η Τουρκία εκμεταλλεύθηκε την αδυναμία της Βρετανίας στην περιοχή, την πιθανή αναγκαία δια ξηράς επικοινωνία μέσω Τουρκίας-Ιράκ προς τον Περσικό κόλπο, και την ένθερμη υποστήριξη της Σοβιετικής Ρωσίας, που επέμενε να αποκτήσει η Τουρκία τον έλεγχο στα στενά ώστε να μην μπορούν να μπουκίσουν στη Μαύρη Θάλασσα οι εχθροί της σε περίπτωση πολέμου.

Έτσι στις 20.7.1936 η Τουρκία πέτυχε την πρώτη μεγάλη νίκη, την υπογραφή της Συνθήκης του Μοντραί που της έδινε πλήρη κυριαρχία στα Στενά.

Ο Αράς όταν γύρισε στην Τουρκία δήλωσε ότι στόχος του δεν ήταν μόνον ο επανεξοπλισμός των στενών, αλλά η εμφάνιση της Τουρκίας σαν σημαντικού παράγοντος στην Μεσόγειο, που οι Μεγάλες Δυνάμεις έπρεπε να επιδιώκουν τη φιλία του. Προειδοποίησε δε τη Βρετανία να ετοιμασθεί να διαπραγματευθεί το καθεστώς της Μο-

σούλης. Αυτό είναι το πρώτο θήμα του τουρκικού Νεοϊμπεριαλισμού.

5. Δεύτερος Στόχος: Αλεξανδρέττα

Κατά τα φαινόμενα ο δεύτερος στόχος των Τούρκων θα ήταν η Μοσούλη, επειδή η Τουρκία είχε δείξει ότι ετοιμαζόταν να αμφισβητήσει την Ιρακινή κυριαρχία. Οι Βρετανοί όμως κατέστησαν σαφές ότι δεν μπορούσαν να συζητηθούν παρόμοια σχέδια σε μια περιοχή όπου κατοικούσαν Άραβες και Κούρδοι.

Η Τουρκία έστρεψε τότε τις κατακτητικές βλέψεις της στον Συριακό λιμένα της Αλεξανδρέττας, που από το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου πολέμου ήταν υπό Γαλλικήν εντολήν μαζί με ολόκληρη τη Συρία.

Η Αλεξανδρέττα ήταν ο σημαντικότερος λιμένας της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στη Μεσόγειο, και πρώτο θήμα για τη Συρία και Παλαιστίνη.

Ο Κεμάλ είχε στεναχωρευθεί για την απώλεια της Αλεξανδρέττας. Όταν όμως είδε ότι η Γαλλία δεν ενέκρινε τους στόχους των Βρετανών και Ελλήνων στη Μικρά Ασία, μετά δε την επαναφορά του Κωνσταντίνου, το 1920, συνήψε τον Μάρτιο του 1921 με την Γαλλία, ανεγνώρισε τη Γαλλική κηδεμονία στη Συρία και Αλεξανδρέττα και η Γαλλία εξεκένωσε την Κιλικία από τον Γαλλικό στρατό, αφήνοντας τον βαρύτερο οπλισμό που εξόπλισε τον Κεμαλικό στρατό. Ταυτόχρονα παρεχωρήθησαν ειδικά προνόμια στην τουρκική μειονότητα της Αλεξανδρέττας.

Το 1936 σχηματίσθηκε στο Παρίσι κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου με τον Λεόν Μπλουμ, που απεφάσισε κατ' αρχήν να καταργήσει την γαλλική εντολή της Συρίας, αναθέτοντας την διοίκηση βαθμιαία στους Σύρους. Η Τουρκία διαμαρτυρήθηκε αμέσως ισχυριζόμενη ότι εμπιστευόταν την τύχη της τουρκικής μειονότητας της Αλεξανδρέττας στους Γάλλους, αλλά δεν εμπιστευόταν τους Σύρους, εαν η διοίκηση περνούσε στα χέρια τους. Σας θυμίζει τύποτα αυτός ο ισχυρισμός;

Η Τουρκία ισχυρίσθηκε ψευδώς ότι οι Τούρκοι αποτελούσαν την πλειοψηφία της πόλεως. Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος που έγινε υπό την αιγίδα της Κ.Τ.Ε.

τους οίεψευσε γιατί το 64,5% (129.000) ψήφισαν υπέρ των Αράβων. Τότε άρχισαν οι εκβιασμοί.

Η Τουρκία απειλήσε ότι θα αποχωρήσει από την Κ.Τ.Ε. και θα πλησιάσει την Γερμανία και την Ιταλία, επί πλέον ζήτησε την γερμανική υποστήριξη στη Συρία.

Τον Ιανουάριο του 1937 η Κ.Τ.Ε. κήρυξε την αυτονομία της Αλεξανδρέττας και της περιοχής της. Οι Τούρκοι βρήκαν έτσι την ευκαιρία να επιτεθούν κατά των μουσουλμάνων και χριστιανών φθάνοντας και σε δολοφονίες.

Τον Μάιο 1937 ο Ισμέτ Ινονού αντιπροσώπευσε την Τουρκία στις τελετές της στέψεως του Βασιλεως Γεωργίου VI στο Λονδίνο. Η Άγκυρα γνωστοποίησε ότι ο Ινονού επιστρέφοντας θα περνούσε από αρκετές πρωτεύουσες και θα ήθελε να συζητήσει τις τουρκογερμανικές σχέσεις στο Βερολίνο. Οι Γερμανοί μη έχοντας αποφασίσει ποιον από τους 2 αντιπάλους τους Τούρκους ή τους Άραβες θα βοηθήσει και μη γνωρίζοντας ποιος θα διαδεχθεί τον άρρωστο Κεμάλ δεν τον κάλεσε.

Τον Ιούλιο του 1937 οι Τούρκοι έστειλαν στο Βερολίνο αποστολή υπό τον Υπουργό Μεταφορών Τσετίνκαγια. Προσπάθησαν να επηρεάσουν τους Γερμανούς υπέρ των Τούρκων στο ζήτημα της Αλεξανδρέττας. Γι' αυτό έδωσαν και την άσκια στη Λουτχάνσα για απ' ευθείας πτήσεις πάνω από την Τουρκία προς το Αφγανιστάν. Προνόμιο που από καιρό ζητούσαν οι Γερμανοί. Όμως οι τελευταίοι δεν πήραν θέση στο ζήτημα της Αλεξανδρέττας και αρνήθηκαν να δανείσουν στην Τουρκία 150 εκ. μάρκα εξοφλητέα με τουρκικά προϊόντα.

Οι Άραβες θορυβημένοι από την τουρκική στάση, για να περιορίσουν τον «Κεμαλικό Ιμπεριαλισμό» ήλθαν σε επαφή με τον Γκρόμπα, πρεσβευτή της Γερμανίας στη Βαγδάτη τον Νοέμβριο του 1937 με τον γραμματέα του Ίμπν Σαούντ,, Γιουσουφ Γιασίν και ζήτησαν την αποστολή γερμανικών όπλων, που θα ξεφορτώνονταν στη Συρία και έτσι θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν κατά των Τούρκων. Πράκτορας των Αράβων παρουσιάστηκε στο Αρχηγείο της Γκεστάπο και ζήτησε γερμανικά όπλα

για να αντιμετωπισθεί η τουρκική απειλή. Η Γερμανία απέφυγε κάθε ενέργεια γιατί δίσταζε και δεν είχε αποφασίσει αν την συνέφερε να υποστηρίξει την Τουρκία ή τους Άραβες.

Τότε η Τουρκία στράφηκε προς την Γαλλία και ζήτησε να αφήσει τον τουρκικό στρατό να καταλάβει την περιοχή και μπροστά στην ογκουμένη γερμανική απειλή κατά της μητροπολιτικής Γαλλίας, οδήγησε τους ανήσυχους Γάλλους επισήμους για να μην έχουν δεύτερο μέτωπο ανησυχίας να προσπαθήσουν να βρουν λύση στις Τουρκογαλλικές σχέσεις με την παραχώρηση της Αλεξανδρέττας. Ζήτησαν να προστεθεί όρος στη συμφωνία με τον οποίο θα απεκλείετο κάθε περαιτέρω τουρκική επέκταση στη Συρία. Ο Αράς αρνήθηκε να υπογράψει τέτοιο όρο. Όλοι Γάλλοι, Άγγλοι, Γερμανοί φοβούνταν ότι η Τουρκία θα διετύπωνε βλέςψεις για το Χαλέπι, την Τρίπολη, την Μοσούλη.

Τελικά υπογράφηκε η συμφωνία άνευ όρων και ο τουρκικός στρατός στις 5/7/1938 κατέλαβε την Αλεξανδρέττα. Πρέπει να θυμηθούμε τις δυσκολίες που είχαν τότε οι Δυτικοί μπροστά στις Ναζιστικές απειλές, που τελικά οδήγησαν στις 30/9/38 στη συμφωνία του Μονάχου. Τότε θα αντιληφθούμε το τουρκικό παιχνίδι να ψαρεύει στα θολά νερά.

Ο Αράς δήλωσε αμέσως μετά ότι η Τουρκία δεν είχε καμμία υποχρέωση σε καμμία κυβέρνηση και μπορούσε να ρίξει το βάρος της σε όποια πλευρά ήθελε. Ωμός εκβιασμός. Η Γαλλία υπέγραψε σύμφωνο φιλίας με την Τουρκία. Η Βρετανία της παρεχώρησε πίστωση 16 εκ. λιρών και η Γερμανία έστειλε τον γερμανό υπουργό Βάλτερ Φούνκ να παραχωρήσει στην Άγκυρα ο,τι είχε αρνηθεί στον Τσετίνκαγια στο Βερολίνο. Έτσι αμείβονται οι διεθνείς τυχοδιώκτες. Ο Αράς καυχόταν ότι έκανε το δικό του Ανβλους 4 μήνες μετά το Αυστριακό.

6. Τρίτος Στόχος: Προσπάθεια αποκτίσεως εδαφών οπουδήποτε επωφελομένης της Τουρκίας της ανώμαλης κατάστασης λόγω του πολέμου και των ναζιστικών απειλών λίγο πριν την έκρηξη του.

Όταν τον Οκτώβριο του 1938, λίγες

μέρες μετά την υπογραφή της συμφωνίας του Μονάχου και τρεις μήνες μετά την κατάληψη της Αλεξανδρέττας και της περιοχής της (Χαττάι), ο Άγγλος πρεσβευτής Πέρσυ Λορραίν βολιδοσκόπησε την Τουρκική Κυβέρνηση για την στάση της σε περίπτωση Ευρωπαϊκού πολέμου, ο Ρ. Αράς του έδωσε μια απάντηση σύμφωνη με τις τουρκικές παραδόσεις, γεμάτη υψηλά ιδανικά: «Η Τουρκία θα πολεμούσε ως σύμμαχος οποιουδήποτε από τους αντιμαχόμενους θα της προσέφερε μεγαλύτερα ανταλλάγματα». Χαρακτηριστική της τουρκικής νοοτροπίας.

Έτσι άρχισε ο κύκλος διαπραγματεύσεων, απειλών, εκβιασμών και προσπαθειών εκμεταλλεύσεως των πάντων και σκυλεύσεως εκείνων που κατά καιρούς οι Τούρκοι θεωρούσαν ξεφλημένους. Έχουμε λοιπόν μια σειρά επιβουλών εναντίον όλων των γειτόνων, με μόνο στόχο την εξυπηρέτηση των τουρκικών ιμπεριαλιστικών βλέψεων.

α) Επιβουλή κατά της Αιγύπτου: Ο Ρ. Αράς πρότεινε στον Λορραίν να ανατεθεί η φύλαξη της Αιγύπτου στον τουρκικό στρατό, εφ' όσον ο βρετανικός θα έπρεπε να αποσυρθεί για να πολεμήσει κατά του Χίτλερ στην Ευρώπη. Η πρόταση αυτή έγινε γνωστή στην Αίγυπτο και προκάλεσε τις αντιδράσεις όλων των κομμάτων γιατί ερμηνεύθηκαν πολύ σωστά σαν μια προσπάθεια επαναφοράς της τουρκικής κυριαρχίας στην Αίγυπτο μετά σχεδόν έναν αιώνα ουσιαστικής καταργήσεώς της. Παρ' όλα αυτά οι Τούρκοι επανέλαβαν την πρόταση αυτή και το 1939 και πολλές φορές κατά την διάρκεια του πολέμου. Ελπίζανε ότι με τον «ουδέτερο» τουρκικό στην Αίγυπτο, θα καταλαμβάνανε την Συρία και την Παλαιστίνη, ιδρύοντας νεοτουρκική αυτοκρατορία.

β) Επιβουλή κατά της Συρίας: Όταν οι Γερμανοί κατέλαβαν την Πράγα και η απειλή του πολέμου γινότανε ορατή, η τουρκική κυβέρνηση πρότεινε στην γαλλική να αναλάβει αυτή την γαλλική εντολή της Συρίας για να συγκεντρωθούν τα γαλλικά στρατεύματα στο Ρήνο. Στις αρχές του 1941 οι Βρετανοί έκαναν μεγάλες

προσπάθειες να παρασύρουν την Τουρκία κατά του Άξονος. Η Τουρκία ζήτησε ανταλλάγματα την Συρία, την Κύπρο και την Δωδεκάνησο. Η Βρετανία δέχθηκε την παραχώρηση της Συρίας αλλ' αρνήθηκε την παραχώρηση της Κύπρου, που ήταν αποικία του Στέμματος από τις 5.11.1914. Το αντάλλαγμα κρίθηκε ανεπαρκές και η Τουρκία έμεινε ουδέτερη.

γ) Επιβουλή κατά της Βουλγαρίας: Το 1934 είχε υπογραφεί το Βαλκανικό Σύμφωνο από την Ελλάδα, Τουρκία, Γιουγκοσλαβία και Ρουμανία, που αναλάβανε την υποχρέωση της μη επιθέσεως και της βοήθειας εάν ένα απ' όλα υφίστατο επίθεση από Βαλκανική Δύναμη. Το φθινόπωρο του 1938 η Τουρκία συγκέντρωσε στρατιωτικές δυνάμεις στα τουρκοβουλγαρικά σύνορα: Το φόρειν όφικ πίεσε για την απομάκρυνσή τους, για να μην δημιουργηθεί άλλος ένας πόλος εντάσεως.

Μετά το θάνατο του Κεμάλ (10.11.38) τη θέση του Αράς στην κυβέρνηση Ινονού πήρε ο Ν. Μενεμεντζόγλου. Τον Μάρτιο του 1939 συζητώντας με τον Γερμανό επιτετραμένο Χανς Κρόλ, έθεσε θέμα τουρκοβουλγαρικών συνόρων. Προέβαλε το επιχείρημα ότι η Τουρκική ηγεμονία στη Βαλκανική θα διευκόλυνε την Γερμανία.

Τον Φεβρουάριο του 1940, οι σύμμαχοι ζήτησαν από την Τουρκία να κάνει γενική επιστράτευση, αλλά οι Τούρκοι αρνήθηκαν. Έφθασαν όμως στα πρόθυρα της συρράξεως με την Βουλγαρία γιατί επίμονα ζητούσαν να παραδοθούν στην Τουρκία εδάφη δυτικώς του ποταμού Τούντζα. Οι Βούλγαροι ισχυρίσθηκαν ότι θα είχαν την Χιτλερική υποστήριξη, κι οι Τούρκοι υποχώρησαν.

δ) Επιβουλή κατά της Ιταλοκρατούμενης Δωδεκανήσου: Η Ιταλική εισβολή στην Αλβανία στις 7.4.1939 προκάλεσε πολλές ανησυχίες στην Άγκυρα σχετικά με τα απώτερα σχέδια της Ιταλίας. Ο Φον Πάπεν, που διορίστηκε τον ίδιο μήνα πρεσβευτής στην Άγκυρα ειδοποίησε τους αρμοδίους στο Βερολίνο να αναχαιτίσουν τους Ιταλούς να μειώσουν τον στρατό τους στην Αλβανία γιατί ανησυχούσαν πολύ την Τουρκία. Δεν εισακούσθηκε. Η τουρκική

απάντηση ήταν η υπογραφή της αγγλο-γαλλο-τουρκικής συμφωνίας φιλίας στις 12.5.1939. Ο Φον Πάπεν με εντολή του Βερολίνου προσπάθησε να πείσει την Τουρκία να υπογράψει συμμαχία με την Γερμανία προσφέροντάς της μερικά Δωδεκάνησα με το Καστελόριζο. Μετά την κήρυξη του πολέμου συμμαχική αποστολή υπό τον στρατηγό Χόντζιγκερ στην Άγκυρα προσπάθησε να πείσει τους Τούρκους να μετατρέψουν το σύμφωνο φιλίας σε συμμαχία. Οι Τούρκοι απαίτησαν τα Δωδεκάνησα.

Το προσχέδιο της συμμαχίας του Άγγλου πρεσβευτού Νάτσμπουλ-Χόγκεσεν που δόθηκε στις 28.5.1940 στην Άγκυρα προέβλεπε κήρυξη πολέμου από την Τουρκία κατά της Ιταλίας και κατάληψη της Δωδεκανήσου από τους Τούρκους.

Η ραγδαία όμως επιδείνωση της κατάστασης στο Δυτικό Μέτωπο και η αδυναμία συμμετοχής της Γαλλίας στην επιχείρηση της Δωδεκανήσου, εν συνδυασμό με την δυσάρεσκια της Ελλάδος έκαναν την Βρετανία μετά 5 μέρες να αποσύρει την πρόταση.

Οι Τούρκοι έγιναν έξω φρενών που χάσανε την Δωδεκάνησο και δήλωσαν ότι δεν θα βγουν στον πόλεμο διότι η συμμαχία ήταν τριμερής και εφ' όσον το Παρίσι καταλήφθηκε στις 10 Ιουνίου και η Γαλλία συνθηκολόγησε έγινε ανενεργός και δεν πρόκειται να πολεμήσει με έναν μόνο σύμμαχο την Βρετανία.

ε) **Επιβουλή κατά της Ελλάδος:** Αυτή είχε δυο όψεις: απαιτήσεις από τους συμμάχους και απαιτήσεις από τους Γερμανούς.

1. Απαιτήσεις από τους συμμάχους: Όταν η Ελλάς υπέστη την επίθεση της Ιταλίας, η Βρετανία με όσα μέσα διέθετε προσπάθησε να πείσει την Τουρκία να βοηθήσει την Ελλάδα, όπως άλλωστε προέβλεπε η συμμαχία μεταξύ Τουρκίας και Αγγλογαλλων, εφ' όσον Μεσογειακή Δύναμις επετέθη εναντίον συμμάχου πλέον κράτους, της Ελλάδος.

Οι Τούρκοι παρέβησαν τις υποχρεώσεις τους και παρέμειναν ουδέτεροι προφασι-

ζόμενοι αδυναμία. Οι Βρετανοί εξακολούθησαν να πιέζουν τους Τούρκους. Τότε οι Τούρκοι πρόβαλαν τις παλιές διεκδικήσεις τους στα Δωδεκάνησα, την Βουλγαρία, την Αλβανία, και ζήτησαν τον έλεγχο του λιμένος της Θεσσαλονίκης. Ο Άγγλος πρεσβευτής Νατσμπουλ Χύγκεσσυ συμβούλεψε να παζαρέψουν πολύ σκληρά την παραχώρηση της Θεσσαλονίκης για να πείσουν την Τουρκία να πολεμήσει κατά της Ιταλίας. Κι' όλα αυτά εν' όσω ο Ελληνικός στρατός νικούσε τους Φασίστες στη Βόρειο Ήπειρο.

Το Φόρειν Όφισ διεφώνησε, κρίνοντας ότι η Θεσσαλονίκη ήταν πολύ μεγάλο τίμημα.

2. Απαιτήσεις από τους Γερμανούς: Στη συνάντηση που είχε ο Φον Πάπεν με τον Ινονού στις 23.11.1940, ο Ινονού ζήτησε την σύναψη συμφώνου μη επιθέσεως μεταξύ Γερμανίας-Τουρκίας, που θα συνδυαζόταν με σχέδιο ανακατατάξεως της Βαλκανικής χερσονήσου σε περίπτωση νίκης του Χίτλερ. Ο Φον Πάπεν ετοίμασε το σχέδιο και τηλεγράφησε στο Γερμανικό Υπουργείο Εξωτερικών.

Στο πρώτο άρθρο η Τουρκία δήλωνε ότι «ήταν έτοιμη να πάρει μέρος στον διακανονισμό της Βαλκανικής και της Μέσης Ανατολής». Δυστυχώς για μας δεν υπογράφηκε η συμμαχία γιατί ο Ρίμπεντροπ φοβήθηκε την αντίδραση των Ιταλών και των Αραβων εναντίον των οποίων στρέφονταν οι κύριες τουρκικές βλέψεις (Μοσούλη, Συρία, Δωδεκάνησα).

Στις 17.2.1941 η Τουρκία και η Βουλγαρία, παρά τις διαμαρτυρίες των Βρετανών υπέγραψαν σύμφωνο μη επιθέσεως που επέτρεψε στην Βουλγαρία να προσχωρήσει στο τριμερές σύμφωνο, και να γίνει βάση της γερμανικής επιθέσεως στις 6.4.1941 κατά της Ελλάδος εκ των όπισθεν για να σώσουν τους Ιταλούς.

Αμέσως μετά την κατάληψη της Ελλάδος από την Βέρμαχτ, ο Σαράτσογλου πρότεινε στους Γερμανούς να αποσταλεί τουρκική φρουρά στη Χίο, Σάμο και Μυτιλήνη κατά την διάρκεια του πολέμου. Το γερμανικό Υπουργείο Εξωτερικών απάντησε ότι η Ανωτάτη Γερμανική Διοίκησης έχει ορίσει

τις αναγκαίες γερμανικές δυνάμεις γι' αυτή τη δουλειά.

Αμέσως κατόπιν στις 17.5.1941 πρόβαλε την ίδια απαίτηση για να εγκρίνει το γερμανικό αίτημα να αποσταλεί δια ξηράς μέσω Τουρκίας στρατιωτική βοήθεια στον επαναστάτη του Ιράκ Ρασιντ-Αλή-Γκαϊλάνι. Η σύντομος καταστολή της επαναστάσεως του Ιράκ απέτρεψε αυτό τον κίνδυνο. Ο Σαράτσογλου έλεγε πως μόνο μέσω Τουρκίας με τα ανάλογα ανταλλάγματα ο Χίτλερ θα μπορούσε να καταλάβει το Σουέζ.

στ' Επιβουλή κατά του Ιράκ: Ένας από τους κύριους στόχους της τουρκικής επεκτατικής πολιτικής ήταν η Μοσούλη με τις πετρελαιοπηγές της.

Κατά την υπογραφή της συνθήκης της Λωζάννης το 1923 οι Τούρκοι επέμεναν να παραχωρηθεί η Μοσούλη στην Τουρκία. Οι Βρετανοί που είχαν πάρει την εντολή για το Ιράκ και είχαν συμφέροντα δεν δέχθηκαν συζήτηση προβάλλοντας το βάσιμο επιχείρημα ότι στην περιοχή δεν κατοικούσαν Τούρκοι, αλλά Άραβες και Κούρδοι.

Εν όψει του πολέμου το 1940, μετά 17 χρόνια, οι Τούρκοι έθεσαν ξανά θέμα Μοσούλης. Οι Ιρακινοί δεν είχαν καμιά διάθεση να υποκύψουν στις τουρκικές αξιώσεις.

Η αντίδραση ενώπιον αυτού του κινδύνου τους ώθησε στην επανάσταση του Απριλίου 1941 που ήταν κυρίως αντιτουρκική επανάσταση και δευτερευόντως αντιβρετανική ή φιλογερμανική.

Τον Ιούλιο 1940, ο Ιρακινός υπουργός Δικαιοσύνης Shawkat, Ναζιστής, είχε πλησιάσει τον Φον Πάπεν και ζήτησε από την Γερμανία να προστατεύσει το Ιράκ από τον τουρκικό ιμπεριαλισμό γιατί ο φόβος του Ιράκ ήταν ότι η Τουρκία θα κατελάμβανε το Ιράκ σαν λάφυρο πολέμου, σαν πρώτο βήμα στην προσπάθειά της να ανασυστήσει την Οθωμανική Αυτοκρατορία.

Σε λίγο ο Βρετανός πρεσβευτής στη Βαγδάτη Κίναχαν Κορνουόλις, αποικιακός αξιωματικός με αυταρχική νοοτροπία, απαίτησε από την Ιρακινή κυβέρνηση την εκπλήρωση 4 αιτημάτων που ήταν αντίθετα με την Βρετανοϊρακινή συνθήκη του '30.

Την ανεμπόδιστη διελευση των βρετανικών στρατευμάτων από το Ιράκ, πρόσθετες βάσεις, εκκαθάριση του στρατού από τα φιλοναζιστικά στοιχεία και επιδείνωση των σχέσεων με την Ιταλία.

Η εκπλήρωση των αιτημάτων θα ισοδυναμούσε με κατάργηση της ανεξαρτησίας του Ιράκ, που θα το υπεβίβαζε στην κατάσταση της εντολής και μπορούσε να το εκθέσει σε Γερμανικά αντίποινα και να γίνει θύμα της Άγκυρας αν συμμαχούσε με την Γερμανία.

Ο αδελφός του πρωθυπουργού Ρασιντ-Αλή-Ελ Γκαϊλάνι, ο Καμίλ, που ήταν πρέσβυς στην Άγκυρα, ζήτησε από την Τουρκία να ενεργήσει σαν μεσολαβητής μεταξύ Ιράκ και Βρετανίας, οπότε θα ήταν υποχρεωμένη να εγκαταλείψει τις βλέψεις της. Δεν έγινε τίποτα.

Είναι δε ενδιαφέρουσα η άποψη του Βρετανού πρεσβευτού στην Άγκυρα, που σε γράμμα του προς τον Βρετανό υφυπουργό Σάρτζεντ απέκάλυψε ότι οι Τούρκοι προτιμούσαν να μετάσχουν στη Βίαιη καταστολή του κινήματος του Ρασιντ-Αλή και να μείνουν στρατιωτικώς στο Ιράκ σαν σύμμαχοι ή της Βρετανίας ή της Γερμανίας.

5. Επιβουλή κατά της Σοβιετικής Ενώσεως

Στις 18 Ιουνίου 1941, υπεγράφη η Γερμανοτουρκική συνθήκη μη επιθέσεως. Έτσι οι Γερμανοί αφού εξασφάλισαν τα νώτα του εισέβαλαν στις 22 Ιουνίου στην Σοβιετική Ένωση. Ο Σαράτσογλου (Τούρκος Υπουργός Εξωτερικών) ισχυρίσθηκε ότι η εξέλιξις αυτή ήταν καρπός της επιδέξιης διπλωματίας του.

Σε λίγο χρονικό διάστημα ο γερμανικός στρατός κατέλαβε μεγάλες εκτάσεις και έφθασε ως τον Καύκασο. Τότε η τουρκική ύαινα σκέφθηκε ότι αφού απέτυχαν τα σχέδια της εις βάρος του Ιράκ, της Συρίας, της Ελλάδος, παρουσιαζόταν ευκαιρία για μια πλούσια λεία σκυλεύοντας το κατά την άποψή της πτώμα της Σοβιετικής Ενώσεως προσαρτώντας εδάφη στην Υπερκαυκασία που επρόκειτο να καταληφθεί από τους Γερμανούς και που κατοικούσαν Αρμένιοι, Γεωργιανοί, Αχβάζοι και Αζερμπαϊτζανοί,

και διεκδικώντας την ηγεσία μιας τουρανικής αυτοκρατορίας που θα έπιανε από την Κασπία μέχρι τα Κινεζικά σύνορα και θα περιλάμβανε 50 εκ. τουρκομογγόλους, μαμεθανούς, που κατοικούσαν στο Δυτικό Τουρκεστάν.

Τον Αύγουστο του 1941 φαινόταν ότι η Ρωσία είχε ηττηθεί. Ο Τούρκος πρεσβευτής στο Βερολίνο Χοσρέφ Γκερέντε συνάντησε τον Βάϊτζαίκερ, γερμανό Υφυπουργό Εξωτερικών και του πρότεινε ότι εν όψει της προελάσεως του γερμανικού στρατού, θα ήταν θαυμάσια προπαγάνδα για τους τουρανικούς λαούς η εξαγγελία ιδρύσεως τουρανικού κράτους περί την Κασπία, υπό τουρκική αιγίδα και ότι στο Σοβιετικό Αζερμπαϊτζάν μιλούσαν τουρκικά. Ανάλογες προτάσεις έκανε και η τουρκική κυβέρνηση στον Φον Πάπεν στην Άγκυρα.

Τον Σεπτέμβριο του 1941, η Άγκυρα έστειλε στο Βερολίνο ειδικό μυστικό απεσταλμένο τον Νουρρί Πασά, αδελφό του γερμανόφιλου υπουργού Εμβέρ Πασά να συζητήσει το τουρανικό σχέδιο. Ο Νουρρί συζήτησε το θέμα με τον υφυπουργό WOERMAN και καθόρισε τα εδάφη που η Τουρκία θεωρούσε ότι αποτελούν το Τουράν και έπρεπε να τεθούν υπό Τουρκική δικαιοδοσία. Η Κριμαία, η Υπερκαυκασία, το Αζερμπαϊτζάν η περιοχή μεταξύ Βόλγα και Ουραλίων, η Ταταρική δημοκρατία κ.α. Ο Woerman δήλωσε ότι η Γερμανία δεν είχε φιλοδοξίες στις περιοχές αυτές και τάχθηκε υπέρ της παραχώρησεως στην Τουρκία αυτών των περιοχών.

Η Τουρκία δεν αρκέσθηκε στο να κερδίσει την Γερμανική πλευρά, ήθελε και την Βρετανική έγκριση. Ο Τούρκος πρόξενος στη Δαμασκό Usar μόλις γύρισε από την Άγκυρα βολιδοσκόπησε τον Βρετανό πρόξενο Beaumont εαν η Αγγλία θα ενέκρινε την παραχώρηση των εδαφών αυτών στην Τουρκία και να εγγυηθεί. Ο Beaumont ανεφέρθη στις 13.8.42 στο Φ. Όφισ λέγοντας ότι ο Usar του δήλωσε ότι η Τουρκική κυβέρνηση προτιμούσε να δει την δικαιοδοσία της να αναβιώνει σε τμήματα του Αραβικού κόσμου, αλλά είχε υποστεί τόσες απογοητεύσεις στην περιοχή και δεν ήταν

προετοιμασμένη για νέες ταπεινώσεις και προτιμούσε να δει την δημιουργία μετά τον πόλεμο μιας Αραβικής ομοσπονδίας υπό Βρετανική επιρροή και να αποζημιωθεί με Σοβιετικά εδάφη. Το φόρειν όφισ δεν απάντησε.

Η επιβουλή κατά της Κύπρου:Επειδή ενδιαφέρει περισσότερο απ' όλες η επιβουλή κατά της Κύπρου έμεινε τελευταία.

Όπως έχουμε ήδη αναφέρει το 1941, η Τουρκία μαζί με άλλα ανταλλάγματα ζήτησε και την Κύπρο για να βγει στον πόλεμο. Η απαίτησις αυτή δεν έγινε δεκτή από τους Βρετανούς που είχαν την Κύπρο αποικία του στέμματος και πίστευαν ότι μπορούσαν να παραμείνουν για πάντα.

Η αντίστασις των Ελλήνων και η πρώτη νίκη που χάρισαν στον κόσμο κατά του Φασισμού στα Βορειοηπειρωτικά βουνά, που είν' ακόμη έξω από την Ελλάδα χάρις στις απαιτήσεις της αναμετρήσεως που δημιουργήθηκε μετά τον πόλεμο μεταξύ των 2 κόσμων, ενθουσίασαν τους Κυπρίους, που ξανάρχισαν να προβάλλουν το αίτημα της ενώσεως, να κάνουν εράνους για τον ελληνικό αγώνα και να κατατάσσονται εθελοντές στον ελληνικό στρατό. Περίπου 1200 Κύπριοι, ήλθαν εθελοντές στην Ελλάδα σε λίγο καιρό, γεγονός που ερέθισε τους Βρετανούς που κάνανε διάβημα στην Αθήνα και την υποχρέωσαν να μην δεχθεί Κυπρίους εθελοντές.

Ο σερ Μάικλ Πάλαιρειτ, βρετανός πρεσβευτής στην Αθήνα, συνέστησε την παραχώρηση της Κύπρου στην Ελλάδα, αλλά το Φόρειν Όφισ δεν ενέκρινε την παραχώρηση, και απέρριψε την πρόταση.

Από το 1941 αρχίζει το αγεφύρωτο χάσμα μεταξύ Ελλάδος-Τουρκίας για την Κύπρο. Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, στον οποίον η Τουρκία έπαιξε ύποπτο επαμφοτερίζοντα ρόλο, εκβιάζοντας και απαιτώντας ξένα εδάφη, δεν είχε το θράσος να έχει απαιτήσεις. Ήταν από τα ελάχιστα κράτη της Ευρώπης και Εγγύς Ανατολής που δεν είχε ανάμιξη, δεν είχε απώλειες και είχε επιδείξει επαίσχυντο κυνική πολιτική. Έτσι όταν το 1951 τέθηκε θέμα ενώσεως Κύπρου με την Ελλάδα, ο πρόεδρος Ινονού δήλωσε ότι το θέμα αυτό δεν

αφορά την Τουρκία.

Η Βρετανία για να μη χάσει την Κύπρο, εφ' όσον μετά τον πόλεμο ο ιμπεριαλισμός κατέρρευσε, εφάρμοσε την γνωστή της πολιτική του διαίρει και βασίλευε και σκόπιμα υπεκίνησε τους Τουρκοκυπρίους και την Τουρκία, η οποία ανήγαγε τελικά το Κυπριακό θέμα σε ζήτημα εθνικής φιλοτιμίας.

Μπήκε σε ενέργεια ο τουρκικός μηχανισμός πιέσεων και εκβιασμών, κατεστρώθηκαν μακροχρόνια σχέδια, που περίμεναν την αφορμή να εφαρμοσθούν.

Η Ελληνική πλευρά έκανε σειρά λαθών, και απερισκεψιών επιμένοντας στην ένωση τώρα και απέρριπταν Κύπρος και Ελλάς σειρά προτάσεων που θα οδηγούσαν στην αυτοδιάθεση και ανεξαρτησία σταδιακά. Προστέθηκε και η κατάρρα της φυλής ο διχασμός στην Κύπρο και στην Ελλάδα. Οι Άγγλοι και οι Τούρκοι ιμπεριαλιστές επωφελήθηκαν. Κάθε νέο σχέδιο για τη λύση του Κυπριακού ήταν χειρότερο από το προηγούμενο. Ιστορική ευθύνη φέρει η Κυπριακή και η Ελλαδική ηγεσία γιατί απέρριπταν όλες τις λύσεις ζητώντας το ιδανικό και απορρίπτοντας το εφικτό, που θα οδηγούσε σίγουρα σε ότι ήταν ποθητό εφ' όσον υπήρχε αδιάσπαστο Ελληνικό μέτωπο μεταξύ Ελλάδας και Κύπρου και εθνική ενότης μέσα στην Κύπρο και στην Ελλάδα.

Έτσι φθάσαμε να υπογραφεί η χειρότερη λύσις η συμφωνία της Ζυρίχης, που έδινε στην Τουρκία ένα νομικό πρόσχημα επεμβάσεως στην κατάλληλη στιγμή.

Και την αφορμή την δώσανε οι Έλληνες. Ήταν καθαρή προδοσία των δικτατόρων και των οργάνων τους. Έτσι έγινε η εισβολή του Αττίλα, που θα αποτύχανε εαν στην Κύπρο ήταν όλοι ενωμένοι σαν ένας άνθρωπος. Σήμερα όμως υπάρχουν οι σχεδόν 200.000 πρόσφυγες, οι 1700 αγνοούμενοι, το 38% της Κύπρου είναι υπό Τουρκική κατοχή.

Αυτές είναι οι συνέπειες του φανατισμού, της διχόνοιας, του εγωισμού, αλλά και της άγνοιας της ιστορίας, της επιπολαιότητας και του μη μακροχρόνιου προγραμματισμού και μελέτης του αντιπάλου και των κινήσεων και προθέσεων του.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Είδαμε ανάγλυφη την τουρκική στάση κατά τη διάρκεια της τελευταίας πεντηκοσταετίας, μόλις τελείωσε η αναγκαία για την Τουρκία 15ετής περίοδος 1922-1936 αναδιοργανώσεως και καταπνίξεως των Κουρδικών επαναστάσεων, κατά την οποία είχε ανάγκη εξωτερικής ειρήνης.

Ήταν στάσις αρπακτικού ορνέου, που προσπαθεί να αρπάξει, ότι μπορεί. Αιώνες που σκυλεύει ότι πτώμα βρει. Πόρνης που εξαγοράζεται. Στάσις αισχρά που δεν διστάζει μπρος σε κανέναν εκβιασμό, που δεν έχει αρχές ή ηθικές αναστολές.

Μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο είναι αδύνατον για την Τουρκία να διεκδικήσει εδάφη χωρών που ανήκουν στο ανατολικό μπλοκ ή τον αραβικό κόσμο, που είναι ενωμένος. Έτσι οι βλέψεις της εις βάρος της Βουλγαρίας, της Σοβιετικής Ενώσεως, του Ιράκ, της Συρίας έχουν οριστικά ματαιωθεί. Τι μένει; Μόνον ο Ελληνισμός Κυπριακός και Ελλαδικός που αποτελεί τον στόχο του τουρκικού επεκτατισμού και νεοϊμπεριαλισμού.

Αυτό το γεγονός πρέπει να το συνειδητοποιήσει όχι μόνο κάθε υπεύθυνος πολιτικός Κύπριος ή Ελλαδίτης αλλά και ο απλός πολίτης.

Με την ένωση και την ομόνοια και την υποχώρηση του ατομικού ή κομματικού συμφέροντος μπρος στο γενικό η Κερκόπορτα δεν θα ανοίξει. Ο Ελληνισμός είναι ανίκητος όταν είναι ενωμένος. Με την ένωση των δυνάμεων θα επιτύχουμε κι' αυτό που σήμερα φαίνεται ακατόρθωτο.

Τελειώνοντας θέλω να αναφερθώ στον μύθο που από αφέλεια ή από πολιτική κοσμοθεωρία λέγουν ορισμένοι, χωρίς να γνωρίζουν τον τουρκικό επιθετικό χαρακτήρα με τις κληρονομικές του ιδιότητες, που του άφησε η επί δεκάδες γενεές επιβίωση της τουρκικής φυλής με τον πόλεμο, την καταπίεση και την απομύζηση των δυστυχών λαών που είχαν την κακή τύχη να βρεθούν υπό την αιμοσταγή διοίκησή τους. Μύθο που λέει ότι δήθεν ο τουρκικός λαός διαφωνεί και δεν συμμετέχει στην ανθελληνική εκστρατεία.